

Mijn vrijheid in zes fietstassen

Het zou een gesprek worden over India en de Himalaya. Maar Dirk Huyghe spreekt even gepassioneerd over fietsen en kamperen in de Veluwe. “Trekken met de fiets en weten dat alles wat je nodig hebt in zes fietstassen zit, dat geeft een onbeschrijflijk gevoel van vrijheid.”

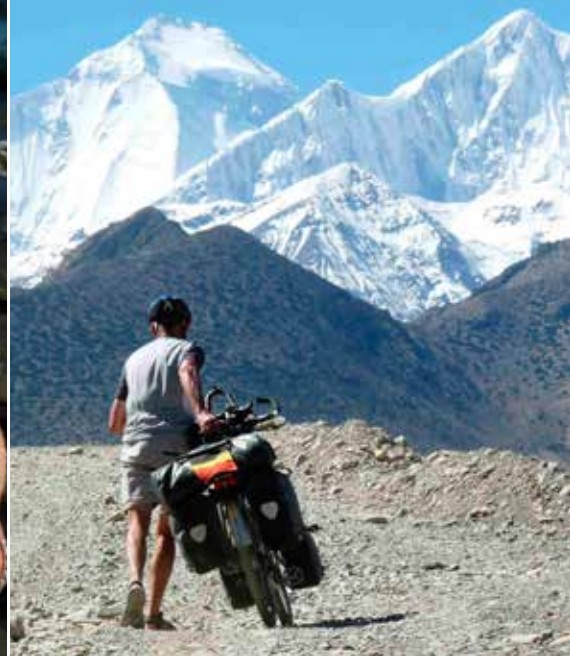
→ Interview: Peter Cristiaensen

Dirk Huyghe is gepassioneerd fietser, met een hart voor India en de Himalaya. Hij is actief als bestuurslid bij De Vakantiefietser en geeft graag zijn fietservaringen door. Presentaties van zijn fietsreizen in Tibet, Nepal, Tadzjikistan en Kirgizië en van zijn deelname aan de Suntrip waren al te zien op de Fiets en Wandelbeurs en kunnen steeds aangevraagd worden. Meer info op www.bikeandtrek.com.

Op zoek naar de vele gezichten van India.

Doorheen het Annapurna-massief.

Hoe is je passie voor het 'trekken' ontstaan?

De drang om de wereld op eigen kracht te ontdekken is er altijd geweest. Als ik er over nadenk is het vooral de combinatie van trekken door de natuur met fysieke uitdagingen die me aanspreekt. In het begin waren het trektochten met de rugzak en de tent, onder meer in de Alpen en de Pyreneeën. Later ook in de Himalaya. Daarna is de fiets gekomen. Niet dat de liefde voor het wandelen over is, maar fietsen is nu eenmaal makkelijker als de gewrichten beginnen protesteren. En de actieradius is een stuk groter. Met de fiets leg je op één dag veel meer afstand af, maar het gaat toch nog net traag genoeg om de omgeving helemaal in je op te nemen.

Op je lijstje reisbestemmingen springt Azië en vooral het Indische subcontinent er uit.

Absoluut, ik denk dat ik de afgelopen 30 jaar 17 keer in India, Nepal of Bangladesh geweest ben. In de eerste plaats omdat we twee Indische adoptiekinderen hebben en ik me ook jarenlang geëngageerd heb in de organisatie. Hoe je het ook draait of keert, India is een land dat aan de ribben blijft plakken. Voor sommigen in negatieve zin, maar ik behoor tot de groep die erdoor gefascineerd is. Calcutta – vandaag Kolkata – heeft een enorme brug tussen twee stadsdelen waar dagelijks een miljoen mensen over wandelen of rijden. Uren kan ik daar zitten kijken naar die mensenmassa en de verkeerschaos. Uren heb ik ook in slums rondgelopen, op zoek naar de vele gezichten van het land. India zal me altijd mateloos blijven boeien, al heb ik het ook leren relativiseren. Ondanks de intrigerende kanten is het een zeer harde maatschappij, vol racisme en corruptie.

Hoe je het ook draait of keert, India is een land dat aan de ribben blijft plakken.

Heb je het land ook per fiets of te voet verkend? Fietsen niet, maar ik heb wel een aantal wandeltochten gedaan in de Himalaya. Onder meer naar de bronnen van de Ganges, een pelgrims-weg voor hindoes. Verschillende keren heb ik in de sneeuw gestapt, op 5000 m hoogte, maar echt bergklimmen heb ik nooit gedaan.

Wild kamperen is dan weer wel een vast onderdeel van al je tochten?

Absoluut. 's Morgens opstaan en niet weten waar je 's avonds zal overnachten, dat geeft een gevoel van ultieme vrijheid. Als goed uitgeruste vakantiefietser weet ik immers dat alles wat ik nodig heb in zes fietstassen zit. Het doet me altijd weer deugd afstand te nemen van onze dagelijkse luxe en sleur. Zo krijg je opnieuw aandacht voor de kleine dingen des levens en voor de pracht van de natuur.

Hoe ziet je ideale kampeerplek er uit?

Eigenlijk heb ik er twee: ofwel ergens op een verlaten plekje, ver van de bewoonde wereld en de drukke campings, met een schitterend decor en een prachtige sterrenhemel. En waarom niet, aan de rand van een natuurgebied, waar je het wild 's morgens naar de drinkplaatsen ziet gaan. Ofwel gewoon bij

mensen in hun tuin of boeren op hun erf. Ik reis graag alleen of in een heel klein groepje, maar zoek ook graag contact met mensen. Ik zal mezelf nooit uitnodigen, maar wat water gaan vragen en een gezellige babbel leidt vaak tot bivakkeren in een tuin. Daar heb ik al heel wat fijne contacten aan overgehouden. En ik probeer dat ook zo veel mogelijk wederzijds te zien. Ik woon hier vlakbij het Kanaal Gent-Brugge en op het jaagpad rijden regelmatig vakantiefietzers. Ik spreek ze graag aan, vraag waar ze naartoe fietsen en nodig ze soms uit om hun tentje in onze tuin te zetten.

Drie jaar geleden vertrok je dan voor een lange fietstrekking door Tibet en Nepal.

De aanleiding was eigenlijk mijn pensionering. Mijn eerste idee was om van België naar India te fietsen, maar dat zou me toch te lang zijn. Het is dan Lhasa-Kathmandu geworden, samen met een goede fietsmaat. Normaal geven de Chinezen enkel aan groepen toestemming om in Tibet te fietsen, maar uiteindelijk bleek twee toch ook een groep te zijn. We kregen verplicht een Chinese gids en een kok mee. Van de gids kregen we twee gulden regels: nooit fotograferen zonder zijn toestemming en nooit over politiek spreken. De kok had vreemd genoeg honderden eieren mee, later begrepen we waarom: om onderweg te ruilen voor andere levensmiddelen.

Uiteindelijk vielen beide mannen best mee. Fietsen deden we toch alleen, zij reden met de auto en zorgden ervoor dat ons tentje recht stond wanneer we toekwamen. Hoewel de route de Friendship Highway noemt, was het contact met de bevolking wel minimaal, omdat de gids er nauwgezet op toekeek. Maar gelukkig was er die natuur.

De ongereptheid van Tadzjikistan benadert de schoonheid van de Himalaya.

Een hart voor India

In 2015 neemt Dirk opnieuw deel aan de tweede editie van de Suntrip. Daaraan koppelt hij een actie. De opbrengst van de verkoop van een verjaardagskalender met eigen foto's van kinderen in de Himalaya zal integraal besteed worden aan de aankoop van zonnepanelen. Op die manier kunnen kansarme kinderen in internaten en dorpjes in de Indische Himalaya ook 's avonds studeren. Onderwijs als hefboom voor ontwikkeling! Meer info op www.bikeandtrek.com.

Ongetwijfeld adembenemend.

Wat wij gezien hebben van Tibet is ruwer en indrukwekkender dan de Indisch-Nepalese kant. Zes keer moesten we een pas boven 5000 meter over. Maar wat daarop volgde was al even adembenemend: een afdaling van 150 km, van 5000m naar 630 m. In twee dagen tijd van rotsen en stenen naar groen en subtropisch, van vriestemperaturen naar 30 graden. Het enige nadeel: heel veel wind vanuit de vallei,

dus we moesten wel degelijk nog trappen...

Daarna ging het opnieuw omhoog naar het Annapurna-massief. Het is heel uitzonderlijk om dit met de fiets te doen. Uren hebben we te voet onze fiets omhoog geduwd, verstand op nul. Ik zeg vaak dat mijn rechterarm langer is dan mijn linker door de hele tijd aan het zadel te trekken. Maar de omgeving en de mensen maken zo'n uitdaging toch altijd weer de moeite waard.

De regel 'hoe armer, hoe gastvrij' werd in Tadzjikistan nog maar eens bevestigd.

Een jaar later volgden Tadzjikistan en Kirgizië.

Dat blijft een memorabele reis, mede door een zwaar ongeval in onze groep van Vakantiefietzers. Maar vooral de ongereptheid van Tadzjikistan heeft me erg aangegrepen. Het landschap benadert zeker de schoonheid van de Himalaya. En de regel 'hoe armer, hoe gastvrij' werd nog maar eens bevestigd. Ondanks de taalbarrière werden we vaak door nomaden in hun yurts bin-

nengevraagd voor thee of eten. Vaak zonder het geld dat we voor hun gastvrijheid boden aan te nemen. Mijn ervaring in gebarentaal is intussen groot, maar ik neem nu steevast ook een foto-woordenboekje mee om dingen te tonen.

Met je deelname aan de Suntrip ging je opnieuw een grensverleggende uitdaging aan?

Ik bekijk die Suntrip als een soort ecologische versie van een internationale race, maar dan voor mij zonder het race-aspect. Als een zoektocht naar evenwicht tussen de eigen fietskracht en energie opgewekt door zonnecellen. Doel was om 9000 km te fietsen, van Frankrijk naar Astana in Kazachstan, maar dan zonder je batterij op te laden aan het elektriciteitsnet. Het resultaat waren combinaties van allerlei soorten fietsen met zonnepanelen. Vooral het laatste stuk was heel zwaar. De uitgestrektheid van de Kazachse steppe tart elke verbeelding: 250 km geen enkele vorm van bewoning is er normaal. Je voorziet je wel, maar je bent toch blij als een kind wanneer auto's halt houden en je iets toestoppen. Zoals ik op al mijn reizen al altijd – ook in de grootste miserie – mensen tegengekomen ben die me geholpen hebben.

Hoog boven een Noorse fjord.

9000 km fietsen zonder de batterij op te laden aan het elektriciteitsnet.

Als een soort geschenk uit de hemel...

Klopt. In Rusland bleek de capaciteit van mijn zonnepanelen op een bepaald moment meer dan gehalveerd. Exit Suntrip, leek het. Maar daar, in de middle of nowhere, sprak een Rus me plots aan. Hij was heel geboeid en bleek ... een professor in de elektronica. Het tart elke verbeelding dat je daar iemand tegenkomt die de boel kan herstellen.

Daags nadien heb ik bij het vervangen van een band een kortsluiting veroorzaakt en is mijn batterij in brand geschoten. Exit Suntrip, dat was nu wel heel zeker. Maar door een ongelooflijke samenloop van omstandigheden heeft Raf, een andere Belgische deelnemer die net als eerste toegekomen was, mijn berichtje gelezen en zijn batterij kunnen opsturen. Daardoor ben ik in Astana geraakt. Toeval of niet, het heeft natuurlijk ook te maken met geloven in mensen en altijd positief blijven denken.

Tenslotte is er je passie voor fotografie.

Ook dat is een gevolg van mijn fascinatie voor India. Wat ik daar zag tijdens mijn eerste reizen wilde ik tonen in België. Ik spreek nu over dertig jaar geleden, pre-internetjeden, toen reizen naar India ook nog niet zo evident was. Of het nu over India is of over fietsreizen, ik deel graag mijn ervaringen. Daarom ook mijn engagement bij De Vakantiefietser, daarom ook allerlei verslagen en tips op mijn website. Mensen mailen me soms met praktische vragen en die beantwoord ik graag. Mijn passie delen en de spirit van het fietsreizen doorgeven, dat is voor mij heel belangrijk.

De keuze van Dirk

1 Base Camp Everest

Mijn fietshoogtepunt, letterlijk én figuurlijk, was het bereiken van het Base Camp van Mount Everest, aan de Tibetaanse kant, 5200 m hoog. Het was een onbeschrijflijk gevoel om na lang en hard zwoegen met de fiets en ondanks de onophoudelijke stormwind en de hevige koude aan de voet van de hoogste berg te staan. Twee nachten hebben we er ook geslapen, wat behoorlijk zwaar was. De Tibetaanse kant is ruwer en indrukwekkender dan de Nepalese. Recent zijn de Chinezen echter begonnen om asfaltwegen aan te leggen, niet allen voor militaire doeleinden maar ook om in te spelen op de booming business van rijke Chinese toeristen.

2 Bartangvallei

In Tadzjikistan kozen we ervoor de afgelegen Bartangvallei te nemen in plaats van voortdurend op de Pamir Highway te blijven. Het was een week lang gestaag klimmen met op het einde een 4300 m hoge pas. De vallei bleek naar het einde toe compleet onherbergzaam en we moesten een aantal stukken

de fiets omhoog duwen. Maar het was een fantastische ervaring, omringd door enkele zeventuizenders.

3 Noorwegen

Je hoeft natuurlijk niet naar de andere kant van de wereld om op fiets- of wandeltocht te genieten. Ik heb mooie herinneringen aan Frankrijk, Spanje, Italië, Kroatië, Roemenië en zoveel andere landen. Maar als ik één Europese bestemming moet noemen, dan Noorwegen. Een pittige omgeving, met heel veel prachtige (en deze keer legale) wildkampeerplaatsjes.

4 Vele plekken vlakbij

Onlangs fietsten we met De Vakantiefietser vier dagen door de Franse en Belgische Ardennen, schitterend gewoon. Ik kan ook enorm genieten van de bivakzones die steeds meer in Vlaanderen en Wallonië ingericht worden. Die doen me denken aan de Nederlandse natuurkampeerterreinen. Op zo'n terrein hebben we ooit de herten horen burlen, midden in de bossen van de Veluwe.

